

Dr Arvo Haug 75

Arvo Haug on sündinud 14. mail 1938 Tallinnas. Sõbrad ja kolleegid teavad, et juubilaris on peidus mitu inimest. Kui nooruk pärast Tallinna Reaal-kooli lõpetamist 1957. aastal otsustas arstiks õppida, oli ta juba mototehnikas tubli tegija. Ülikooli astudes oli tal selge siht saada endale kogu eluks psühhiaatri amet ning teda huvitas eelkõige nn väike psühhiaatria, s.t neuroosihaiged oma kordumatu haiguspildiga. Juubilar lõpetas Tartu ülikooli arstiteaduskonna 1963. aastal ning oli stuudiumi ajal ka üliõpilaste psühhiaatriaringi vanem.

Varsti aga selgus, et elutee on märksa kurvilisem kui unistused ning see nõuab nii enesesundi, ümbermõtlemist kui ka ümberõppimist. Tema esimeseks töökohaks psühhiaatrina sai Tallinna Vabariiklik Psühhoneuroloogiahaigla, kuid sellele järgnesid peatselt laevaarsti (1964–1968) ja tervishoiuministeeriumi tervishoiuametniku aastad (1968–1973), millest oli ometi palju väärtuslikku õppida. Õnneks sai ta ametnikutöö kõrval jätkata ka psühhiaatrina. Erialase teekonna tipuks oli vabariigi peapsühhiaatri amet (1988–1992) ja ligi poolteist kümnet tööd kaunis Seewaldi pargis Vabariikliku Psühhoneuroloogiahaigla peaarstina (1979–1993). Need aastad olid täis majandustegevust ja ehitamist, mis oli üpris kaugel roosast unistusest töötada terve elu valges kitlis. Erialases tegevuses jõudis ta kõrgema kategooria psühhiaatri ja tervishoiujuhi kvalifikatsioonini

Kui 1980. aastate teisel poolel hakkas ühiskonnas õhk liikuma, otsustas juubilar, et kuna arsti vannutatud ülesanne on ravida,

Autor: Aapo Pukk; 2012. Õli.

siis patsiendi haaval ravi asemel on tegusam ravida korruga kogu ühiskonda. Agitatsioonitöö oli talle tuttav juba terviseharidust levitades. Esimesi selle aja vabu mitmemandaadilisi valimisi, kui võita tuli rohkem kui poolte valijate poolehoid, pidas juubilar oma elulooraamatu andmetel enda jaoks väga oluliseks ja on talle osaks saanud inimliku poolehoiu üle uhke kuni surmani. Tema arvates usaldati arste enam kui parteisõdureid, kuigi ta osutus valituks ainsa arstina. Tööd Nõukogu Liidu rahvasaadikuna meenutab juubilar lammutustöö ajana, mil eestlased suutsid osaleda maailmapoliitikas ning saavutasid Eesti jaoks esimesel pilgul lahendamatu ja isegi uskumatuna näivaid eesmärgid. Tööd Riigikogu kolmes koosseisus meenutab ta aga kui oma riigi vundamenti raudkivide kandmist. Samuti on ta olnud Tallinna volikogu kolme koosseisu, Estonia teatri nõukogu ja Tallinna

Linnaapteegi nõukogu liige. Lisaks saadikutööle erinevates esinduskogudes on ta kaasa löönud Eesti Psühhiaatrite Seltsi, Eesti Akadeemilise Seksuoloogia Seltsi, Eesti Karskusliidu (esimees 1991–1992) tegemistes, samuti osalenud president Lennart Meri ümarlaua, ühenduse Eesti Vabaduse Eest ja Rooma Klubi töös. Juubilar on tunnustatud Tervevõime auliikmeks valimise (1985), Pariisi medali (1996) ja Riigivapi V klassi ordeniga (2001).

Kaugenemine nooruse-unistusest seletab ilmselt juubilari kommet salanime varjus kirjutada huumorit nii raadios kui ka laiemalt laval esitamiseks – sellest tööst on märkamatuks saanud

raamatud. Tema sulest on ilmunud näidendid „Külastamisaeg“ (1984) ja „Matsmõisnik“ (2012), samuti „Vanaema Vilma jutud“ (1992), „Üleskeeratav raadio. Kütaaluse Kata riigisaladused“ (1995) ning mälestusteraamat „Alati sama“ (2008). Ta on kirjutanud ka hulgaliselt artikleid psühhiaatriast, seksuoloogiast, tööravist, tervishoiukorraldusest, poliitikast.

Praegu on juubilar pühendunud oma perele, lapselastele ja muidugi ka Peningi mõisapargi rajamisele. Tema hobiks on tsaariaegsete eestikeelsete grammofoniplaatide kogumine ning vanaaegsed mootorrattad ja autod.

Üht suunda peab juubilar Eesti meditsiinis ometi ebamõistlikuks: arstid on tõrjutud tervishoiu juhtimisest, mistõttu patsiendist on kiiresti kujunemas klient või kunde.

Soovime Sulle tervist ja aega!

Õnnitlevad sõbrad ja kolleegid